

FOAIE PAROHIALĂ IANUARIE 2019

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catolicamd.ro

SFÂNTA LITURGHIE (VII)

Cântul *Mărire* și *Rugăciunea zilei*

În cateheza precedentă am vorbit, la *Actul penitențial*, despre necesitatea de a ne recunoaște înaintea lui Dumnezeu, la începutul fiecărei Sfinte Liturghii, așa cum suntem în realitate: oameni păcătoși, plini de lipsuri, în speranța de a fi iertați de Dumnezeu, care este plin de iubire și de milostivire.

Tocmai din întâlnirea dintre mizeria umană și milostivirea divină prinde viață recunoștința noastră, exprimată în cântul *Mărire*, „**un imn foarte vechi și venerabil cu care Biserica, adunată în Duhul Sfânt, îl glorifică și-l imploră pe Dumnezeu Tatăl și pe Miel**” (*Principii și norme pentru utilizarea Liturghierului Roman*, 53). Începutul

acestui imn - *Mărire în cer lui Dumnezeu* - reia de fiecare dată cântul îngerilor la Nașterea lui Isus la Betleem, veste bucuroasă care îmbrățișează cerul și pământul. **Cântul ne implică și pe noi, oamenii credincioși „de pe pământ”, adunați în rugăciune, deoarece spune: „Mărire în cer lui Dumnezeu și pace pe pământ oamenilor de bunăvoință”.**

După *Mărire* sau când acest moment liturgic lipsește (în zilele de lucru), imediat după *Actul penitențial*, rugăciunea capătă o formă deosebită în *Rugăciunea zilei*, denumită „colectă”, prin intermediul căreia este exprimat caracterul propriu al celebrării, în funcție de zilele și timpurile liturgice

ale anului. Preotul invită poporul să se reculegă într-un moment de tăcere prin cuvintele: „*Să ne rugăm!*”; acum, **credincioșii conștientizează că sunt în prezența lui Dumnezeu, lăsând să iasă din propria inimă intențiile personale cu care participă la Sfânta Liturghie.**

Îndemnul „*Să ne rugăm!*” cere un moment de tăcere și fiecare se gândește la lucrurile de care are nevoie, pe care vrea să le ceară în rugăciune. Iată de ce trebuie să venim la biserică înainte ca Liturghia să înceapă: ca să ne pregătim, să ne gândim ce-i vom spune Domnului când ne întâlnim cu El! **Tăcerea nu se reduce la lipsa de cuvinte, nu înseamnă că nu ne gândim la nimic, ci înseamnă să ascultăm alte glasuri: pe cel al inimii noastre și, mai ales, glasul Duhului Sfânt care „suspină în noi”.**

În liturgie, natura tăcerii sacre depinde de momentul în care are loc: „În timpul *Actului penitențial* și după invitația *Să ne rugăm!*, ajută să ne reculegem; după lectură și predică, tăcerea este o chemare de a medita pe scurt ceea ce s-a ascultat; după Sf. Împărtășanie, tăcerea favorizează rugăciunea interioară de laudă și de implorare. Înainte de rugăciunea de început, tăcerea ajută să ne reculegem și să ne gândim la motivul pentru care suntem la biserică. De aici importanța de a asculta sufletul nostru pentru a-l deschide apoi în fața Domnului.

Poate că ajungem la biserică după o zi de trudă, de bucurie, de durere, și vrem să-i spunem asta Domnului, să invocăm ajutorul său, să cerem să fie aproape de noi; avem rude și prieteni bolnavi sau care trec prin încercări dificile; dorim să-i încredințăm lui Dumnezeu destinele Bisericii și ale lumii. La asta folosește scurta tăcere înainte ca preotul, adunând intențiile

fiecăruia, să exprime cu glas tare lui Dumnezeu, în numele tuturor, rugăciunea comună care încheie *Riturile de introducere*, făcând tocmai „colecta” tuturor intențiilor.

Preotul recită sau cântă această implorare, această rugăciune de colectă, cu brațele întinse; este atitudinea celui ce se roagă, asumată de creștini încă din primele secole, pentru a-l imita pe Cristos cu brațele întinse pe cruce. Și acolo, la Liturghie, Cristos este Cel care se roagă și este în același timp rugăciunea! În Răstignit noi îl recunoaștem pe Cristos – Preotul, care îi oferă lui Dumnezeu cultul plăcut lui, adică ascultarea filială.

Într-unul din *Comentariile asupra Psalmilor*, Sfântul Augustin explică: „Dumnezeu nu putea să dăruiască oamenilor un dar mai mare decât acesta: să-l constituie drept cap al lor pe însuși Cuvântul său, prin care a creat universul. Ne-a unit cu el ca mădular, în așa fel încât el să fie Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului, un singur Dumnezeu cu Tatăl, un singur om cu oamenii. Prin urmare, atunci când îndreptăm spre Dumnezeu rugăciunea noastră, nu trebuie să-l separăm de el pe Fiul, și atunci când se roagă trupul Fiului, el nu trebuie să fie considerat ca fiind despărțit de cap. În felul acesta, aceeași persoană, adică unicul Mântuitor al trupului, Domnul nostru Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, va fi cel care se roagă pentru noi, se roagă în noi, este rugat de noi. Se roagă pentru noi ca preotul nostru, se roagă în noi ca și capul nostru, este rugat de noi ca și Dumnezeu nostru. Deci, să recunoaștem atât glasurile noastre în el, cât și glasul lui în noi”. „De aceea, noi ne rugăm la el, prin el și în el; spunem împreună cu el și el spune împreună cu noi”.

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

MERINDE PENTRU DRUM

Ce este comunitatea?

Într-un sat din Norvegia, mai mulți copii s-au adunat la biserică. Așteptau vizita episcopului. Unii dintre ei veniseră de departe. La predică, episcopul a încercat să închege o discuție. Prima sa întrebare a fost: „Cum se numește locul în care ne aflăm?” Toți strigară: „biserică”. „Și de ce avem nevoie de un asemenea lăcaș?” Un băiețel răspunse: „Pentru edificare”. Episcopul se bucură nespus. El întrebă: „Dacă tu spui edificare, înseamnă că aici, în biserică, există ceva ce trebuie construit, edificat!” Băiețelul nu zăbovi să răspundă: „Trebuie să construim viața veșnică în inimile noastre”.

Niciodată nu primise episcopul un asemenea răspuns. Și oriunde mergea, spunea: „De la un băiețel am învățat ce este o comunitate: Comunitatea este locul în care oamenii se ajută să construiască reciproc viața veșnică în inimile lor”.

Totul contează!

Un preot terminase Liturghia. Sacristanul îl anunță că un domn vrea să se spovedească. Preotul era grăbit și se gândea să-i spună să revină. Dar ceva îl făcu să se răzgândească și se duse la confesional.

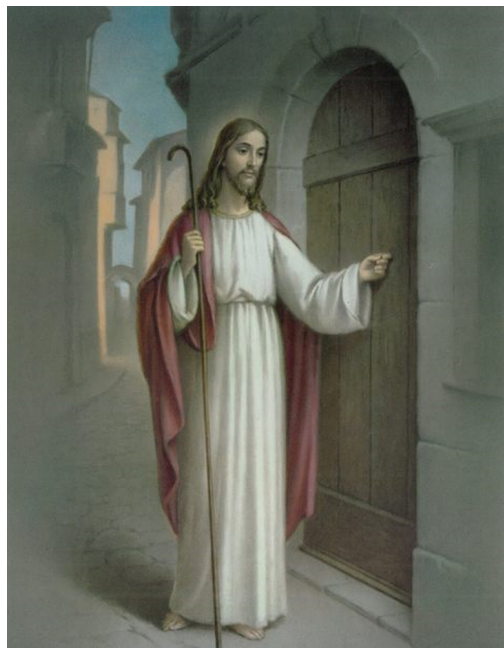
Penitentul începu prin a se acuza că nu se mai spovedise de douăzeci și cinci de ani.

- Cum de-ai amânat atât de mult spovada?, îl întrebă preotul.

- Ultima oară când am vrut să mă spovedesc, preotul era ocupat și mi-a spus să revin în ziua următoare. Asta m-a descurajat și m-am hotărât să nu revin. Îmi spuneam: „Dacă el nu are interes să mă spovedească, eu de ce aş avea?”

Reacția penitentului nu este logică și rațională, dar este omenească. Este foarte important să ne gândim la urmările pe care le pot avea un cuvânt, o acțiune sau o omisiune. Uneori, anumite lucruri cărora noi nu le dăm importanță, pot să marcheze viața unui om.

În viață, totul contează! Merită să ne gândim la consecințele pe care le poate avea ceea ce noi spunem, ceea ce facem sau ceea ce nu facem.

*Vizita păstorului
sufletesc are ca scop
mai ales ca, prin
persoana sa, Cristos
însuși să intre
în casa voastră,
dăruindu-vă pace
și bucurie.*

(Din ritualul binecuvântării locuințelor)

Binecuvântarea locuințelor

La începutul fiecărui an, aveți ocazia să vă întâlniți cu preotul în casele dumneavoastră pentru a vă ruga împreună, pentru a discuta anumite probleme și pentru a vă întări în credință.

Așa cum preotul vă primește de fiecare dată la biserică cu bucurie, cu luminile aprinse, cu căldură, se cuvine ca și dumneavoastră să-l primiți în mod corespunzător, adică cu o lumânare aprinsă, cu o cruce sau o icoană, cu aghiasmă sau apă pentru a fi sfințită.

Pentru a evita eventuale momente neplăcute, este de preferat ca gazda să se asigure că animalele de companie, televizorul sau radioul nu vor perturba buna desfășurare a momentelor de rugăciune.

Persoanele care nu pot fi găsite acasă în ziua stabilită sau și-au schimbat adresa / numărul de telefon sunt rugate să se adreseze pentru reprogramare la biroul parohial sau la tel: (021/4136570; 0722814639).

Contribuția anuală pentru Biserică (simbria) este de 1% din venitul anual al familiei. Se poate achita integral sau parțial, în cursul anului sau cu ocazia binecuvântării locuințelor. Familiile și persoanele singure, care au venituri reduse, oferă cât au posibilitatea.

Vă mulțumesc cu recunoștință pentru încrederea, colaborarea și stăruința de a fi buni creștini. De asemenea, vă mulțumesc și pentru generozitatea dovedită față de nevoile Bisericii, ale comunității și ale celor săraci. Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă răsplătească cu belșugul milei sale!

Vă doresc tuturor un An Nou binecuvântat, bogat în haruri, cu pace în suflete, cu multă CREDINȚĂ, SPERANȚĂ ȘI DRAGOSTE!

Preot paroh Mihai Mărtinaș